

Դանիել Վարուժան

Մշակները

Մշակներն են իմ գյուղիս, դաշտի հզո՛ր գավակներ,
Քրտինքներով մարգարայա բնության թա՛գն են հյուսեր:
Կբաբախեն սիրտն հողին իրենց բրդոտ կրծքին տակ,
Ու իրենց լայն երակին մեջ կհորդի արեգակ:
Երբ որ քալեն՝ մայր երկիրն իր արգանդեն կսարսռա.
Բայց չի խամրիր ծիլ մը իսկ գարշապարնուն տակ հսկա:
Գլուխն իրենց, գոր կհակեն առջևը սուրբ խորանին,
Պսակված է միշտ ոսկի փռչիներովը հարդին:
Ակոսներուն մեջ անոնա խինդ կցանեն, և Աստված
Իրենց ճակտին ակոսեն բարություններ կհնձեն:
Ավիշներու հոսուն երգն անոնք միայն են լսած:
Եզին շողիքն ի՛նչ փույթ, թե իրենց ձեռքերը կօծեն,
Եվ ախտոյի հետ կուգա իրենց նախշուն լողիկեն.-
Նախ անոնց լայն ափին մեջ կծլին սերմերն համորեն: